

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Karolina Jeżowska

Przy udziale Prokuratora: Anny Niziołek

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu: 18.04.2018r.

sprawy **P. K. (1)**

syna J. i D. z d. K.

ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

W dniach 12 stycznia 2016 r. w W. za pośrednictwem Internetu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w taki sposób, iż na portalu aukcyjnym (...) umieścił aukcję nr (...) dotyczącą sprzedaży telefonów „X. (...) P. (...) (...) nowy” za kwotę 844 zł za sztukę. Pokrzywdzony na w/w aukcji dokonał zakupu dwóch telefonów za kwotę 1700,18 zł w tym 12,18 zł koszt przesyłki w systemie ratalnym korzystając z metody płatności (...) zawierając umowę nr (...) o pożyczkę w A. (...) w skutek czego całkowity koszt zakupu wyniósł 1997,10 zł. Pieniądze w wysokości 1700,18 zł zostały przelane na rachunek bankowy nr (...) w A. (...) należący do P. K. (1), mimo tego nie przesłał zakupionych telefonów oraz nie zwrócił pieniędzy wprowadzając w błąd kupującego co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania czym działał na szkodę R. Z.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **P. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2016 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził R. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że oferując na portalu internetowym (...). na aukcji o nr (...) sprzedaż dwóch telefonów komórkowych marki X. (...) P. (...) (...) za łączną kwotę 1.700,18 zł, wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się z przedmiotowej transakcji, a po otrzymaniu żądanej kwoty na rachunek bankowy o nr (...) w A. (...), nie dostarczył zakupionych przez pokrzywdzonego telefonów, czym spowodował straty na szkodę R. Z. w łącznej kwocie 1997,10 zł. tj. czynu art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. Z. kwoty 296,92 zł (dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze), która nie została dotychczas zwrócona pokrzywdzonemu;

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 393,48 zł (trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote i czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 510/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. (1) zarejestrował na portalu internetowym „(...)” konto użytkownika o nazwie „(...)”. Uzupełniając formularz zgłoszeniowy, podał fikcyjny adres zamieszkania, tj. ul. (...) w W., a nadto dane rachunku bankowego prowadzonego w (...) Bank S.A. o numerze (...), którego był posiadaczem. P. K. (1) wskazał także swój telefon kontaktowy, tj. (...) oraz adres poczty elektronicznej „(...)”.

W dniu 12 stycznia 2016 r. na portalu „(...)” P. K. (1) umieścił ogłoszenie o numerze (...), w którym zawarł ofertę sprzedaży dwóch telefonów komórkowych marki X. (...) P. (...) (...) koloru srebrnego za kwotę 844 złotych za sztukę. W rzeczywistości w/w nie dysponował oferowanymi do sprzedaży aparatami telefonicznymi. Pozostawał bez stałej pracy, nie miał żadnych środków pieniężnych i szukał sposobu na osiągnięcie łatwego, choć bezprawnego zysku.

Na przedmiotową ofertę odpowiedział tego samego dnia inny użytkownik portalu „(...)” - R. Z. - który po konsultacji z żoną oraz wstępnej weryfikacji sprzedającego, zdecydował się na zakup dwóch telefonów na przedmiotowej aukcji, korzystając przy tym z metody płatności w postaci ratalnej. W celu dokonania zakupu aparatów telefonicznych w/w zawarł na odległość z (...) Bank S.A. umowę pożyczki o nr (...). Całkowita kwota pożyczki wyniosła 1.997,10 zł, przy czym składały się na nią: cena zakupu dwóch sztuk telefonów o łącznej wartości 1.700,18 zł oraz koszt udzielenia pożyczki w kwocie 296,92 zł. Zgodnie z warunkami umowy, spłata pożyczki miała nastąpić w trzydziestu sześciu miesięcznych ratach w wysokości po 55,49 zł każda, płatnych od dnia 11 lutego 2016 r.

Bezpośrednio po dokonaniu zakupu przedmiotowych telefonów, na konto sprzedającego P. K. (1) o nr (...) została przelana kwota 1.700,18 zł, o czym R. Z. został poinformowany za pośrednictwem automatycznie wygenerowanej wiadomości przesłanej drogą elektroniczną na jego adres e-mail „(...)”. Płatność została zaksięgowana na koncie P. K. (1) w dniu 13 stycznia 2016 r.

W celu ustalenia terminu dostarczenia zakupionego towaru, R. Z. wielokrotnie podejmował próby nawiązania kontaktu z P. K. (1) – w tym za pośrednictwem wiadomości e-mail, portalu internetowego (...) oraz telefonicznie – co okazało się jednak bezskuteczne. Pomimo uiszczenia zapłaty za towar, P. K. (1) nie wywiązał się z warunków umowy kupna - sprzedaży i nie wysłał R. Z. zakupionych przez w/w aparatów telefonicznych, których faktycznie nie posiadał. Oskarżony nie dokonał również zwrotu pokrzywdzonemu wpłaconych na jego konto środków pieniężnych.

Z uwagi na powyższe, R. Z. zainicjował w dniu 20 stycznia 2016 r. procedurę sporu na portalu „(...)”, zmierzającą do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Wobec braku miarodajnych efektów sporu, ostatecznie zakończył go jednak w dniu 3 lutego 2016 r. W dalszej kolejności, mężczyzna zawiadomił o przestępstwie dokonanym na jego szkodę właściwą ze względu na swoje miejsce zamieszkania jednostkę Policji, złożył także wniosek o rekompensatę i wypłatę środków z (...) portalu „(...)”. Wskutek pozytywnej weryfikacji jego wniosku, R. Z. otrzymał z (...) portalu „(...)” zwrot kwoty 1.700,18 złotych. Tym samym poniósł ostatecznie szkodę w kwocie 296,92 zł. w związku z zaciągniętą pożyczką na zakup przedmiotowych telefonów komórkowych od oskarżonego.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego P. K. (1) (k. 160, 161, 223-224), zeznań pokrzywdzonego R. Z. (k. 2-3, 225), dokumentacji złożonej przez pokrzywdzonego (k. 7-19), dokumentacji nadesłanej z (...) (k. 21-24, 26-30); dokumentacji dotyczącej transakcji (k. 35-39, 43- 67), dokumentacji nadesłanej od operatora P. (k. 81-94), dokumentacji nadesłanej przez O.pl (k. 104-114), dokumentacji

nadesłanej z A. (...) (k. 118-128), informacji z K. (k. 139, 218-220), odpisów wyroków (k. 168-177), informacji Prezydenta miasta O. (k. 178).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, na przełomie 2015/2016 roku ze swego konta na portalu „(...)” wystawił na sprzedaż dwa telefony. Po otrzymaniu zapłaty za oferowany towar, nie wysłał pokrzywdzonemu R. Z. zakupionych przez niego przedmiotów. Co więcej, w momencie zamieszczenia ogłoszenia w Internecie, nie posiadał przedmiotowych telefonów. Oskarżony zrelacjonował, iż do lipca 2016 r. pozostawał bez stałej pracy, potrzebował pieniędzy, dlatego też zdecydował się dokonać oszustwa. Jednocześnie przyznał, iż w zbliżonym czasookresie i z tych samym pobudek związanych z trudną sytuacją finansową dopuścił się analogicznych czynów zabronionych na szkodę innych pokrzywdzonych. P. K. (1) wyraził skruchę z powodu swojego bezprawnego postępowania, które wówczas przez krótki czasookres prowadził oraz zapewnił, iż obecnie żyje w zgodzie z przepisami prawa (k. 160).

W toku postępowania sądowego w dniu 18 kwietnia 2018 r. oskarżony także przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przeprosił pokrzywdzonego za swoje zachowanie oraz zadeklarował, że podobna sytuacja nie powtórzy się w przyszłości. Jednocześnie wyjaśnił, iż przed dokonaniem czynu zabronionego objętego niniejszym postępowaniem, nie był karany sądownie, zaś wszystkie wyroki skazujące zapadłe w stosunku do jego osoby, dotyczą podobnych zdarzeń podjętych w bardzo krótkim czasookresie. Mnogość postępowań karnych wynika więc z faktu, że każdy z kupujących od niego telefon na aukcji w portalu „(...)”, których jak sam przyznał oszukiwał, zdecydowali się dochodzić swoich roszczeń indywidualnie, w różnych sądach na terenie całego kraju, sprawy te nie zostały objęte jednym postępowaniem karnym dlatego wyroki zapadały w różnych sądach, w różnym okresie. Oskarżony P. K. (1) przyznał, iż nie dysponował telefonami, które wystawił na sprzedaż podczas aukcji internetowych. Jak wskazał, miał zamiar zwrócić kupującym wpłacone przez nich pieniądze, jednakże wobec braku zatrudnienia nie mógł tego uczynić. (k. 223-224)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze zgromadzone w sprawie dowody, Sąd uznał ponad wszelką wątpliwość – sprawstwo i winę P. K. (1) w odniesieniu do przypisanego mu w wyroku czynu. Za przyjęciem odpowiedzialności karnej oskarżonego świadczą zarówno jego wyjaśnienia jakie złożył w niniejszej sprawie, albowiem oskarżony od nie negował, iż dopuścił się zarzuconego mu przestępstwa, zaś jego twierdzenia korespondują z pozostałym zabezpieczonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym zwłaszcza z zeznaniami pokrzywdzonego R. Z. oraz dowodami z dokumentów w postaci wydruków wiadomości e-mail potwierdzających zakup przez pokrzywdzonego na portalu „(...)”, na aukcji o numerze (...), dwóch sztuk telefonów komórkowych marki X. (...) P. (...) (...), jak i zapłatę za przedmiotowy towar (k. 9-10) oraz wyciąg z rachunku bankowego P. K. (1) o numerze (...), prowadzonego przez A. (...), z którego jednoznacznie wynika, iż to oskarżony otrzymał pieniądze w kwocie odpowiadającej cenie zakupu ww. aparatów telefonicznych (k. 125).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego P. K. (2) były bowiem logiczne oraz co istotne spójne z treścią pozostałego, zgromadzonego materiału dowodowego. Oskarżony potwierdził, iż wystawił na sprzedaż telefony komórkowe, którymi w istocie nie dysponował, zaś po otrzymaniu za nie zapłaty, nie wywiązał się z zobowiązania i nie wysłał pokrzywdzonemu zamówionego towaru, jak również nie zwrócił otrzymanych pieniędzy. Powyższe znalazło poparcie w zeznaniach pokrzywdzonego, z uwagi na co Sąd nie kwestionował prawdziwości twierdzeń oskarżonego we wskazanym zakresie.

Za wiarygodne Sąd uznał nadto deklarowane przez oskarżonego motywy, dla których ww. dopuścił się przedmiotowego przestępstwa (jak i pozostałych czynów z art. 286 § 1 k.k., za które został już prawomocnie skazany wyrokami innych sądów- które dotyczyły zdarzeń popełnionych w krótkim odstępie czasu). P. K. (1) wyjaśnił, że w krytycznym czasookresie pozostawał bez pracy, potrzebował pieniędzy na bieżące opłaty, w tym uregulowanie kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania. Oskarżony zaprzestał przestępczego procederu niezwłocznie po tym jak zatrudnił się na stałe w lipcu 2016 r. Znajdujące się w aktach odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia

30 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 862/16 (k. 168-168v), Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 20 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1123/16 (k. 171-172), Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 11 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt X K 474/16 (k. 174), Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 20 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 378/16 (k. 175-175v) oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z dnia 5 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV K 882/16 (k. 177) potwierdzają prawdziwość wyjaśnień oskarżonego, iż bezprawnych zachowań popełnionych w podobny sposób dopuścił się działając w krótkim czasookresie. Jak wynika bowiem z przytoczonych orzeczeń, P. K. (1) uprzednio skazywany już był za czyny z art. 286 § 1 k.k., popełnione w sposób analogiczny do czynu dokonanego na szkodę R. Z., przy czym oskarżony dopuścił się ich w okresie od dnia 29 grudnia 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. – co potwierdza jego słowa. Jakkolwiek trudna sytuacja materialna oskarżonego nie ekskulpuje jego winy w zakresie zarzucanego mu czynu w niniejszym postępowaniu, to jednak nie może pozostać bez wpływu na ocenę zachowania P. K. (1) z perspektywy wymiaru kary. Oskarżony co sam przyznał świadomie dopuścił się przestępstwa i zaferował na sprzedaż telefony komórkowe, którymi nie dysponował, zdając sobie sprawę z tego, iż nie będzie w stanie wywiązać się z dwustronnej transakcji kupna – sprzedaży, czym doprowadził R. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, z drugiej strony jego motywami działania była trudna sytuacja finansowa w jakiej się wówczas znalazł i obawa utraty mieszkania gdy nie dokona za nie opłat.

Za wiarygodne w całości, Sąd uznał zeznania złożone przez pokrzywdzonego R. Z., który w sposób spójny, logiczny i wyczerpujący opisał przebieg wydarzeń związanych z zakupem dwóch telefonów komórkowych marki X. (...) P. (...) (...) koloru srebrnego za łączną kwotę 1700,18 zł. Pokrzywdzony szczegółowo odniósł się do treści oferty umieszczonej w sieci Internet przez oskarżonego, opisał proces weryfikacji wiarygodności oskarżonego jako sprzedającego, wreszcie odniósł się do wybranego przez siebie sposobu zapłaty za zakupiony towar oraz korespondencji, którą kierował do oskarżonego, celem ustalenia czy wysyłka towaru zostanie przez niego zrealizowana. Nadto wskazał, że do dnia dzisiejszego oskarżony nie zwrócił mu pieniędzy. Pokrzywdzony dochodził zaś odszkodowania z (...) portalu „(...)”, z którego ostatecznie zwrócono mu kwotę 1.700,18 zł. W ocenie Sądu, zeznania pokrzywdzonego nie budzą żadnych zastrzeżeń, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym. Okoliczności podane przez pokrzywdzonego znajdują odzwierciedlenie w załączonej przez niego do akt dokumentacji w postaci: wydruku oferty o numerze (...) (k. 7-8), wydruku wiadomości e-mail potwierdzającej zakup telefonów komórkowych (k. 9), wydruku wiadomości e-mail potwierdzającej otrzymanie zapłaty za towar przez oskarżonego (k. 10) oraz kopii umowy o pożyczkę numer (...), zawartej z (...) Bank S.A. na łączną kwotę 1.997,10 zł. Zeznania pokrzywdzonego R. Z., jako wartościowy materiał dowodowy stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, jakie Sąd poczynił w niniejszej sprawie.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych na poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w postaci: dokumentacji nadesłanej z Allegro (k. 21-24, 26-30); dokumentacji dotyczącej transakcji (k. 35-39, 43- 67), dokumentacji nadesłanej od operatora P. (k. 81-94), dokumentacji nadesłanej przez O..pl (k. 104-114), dokumentacji nadesłanej z A. (...)(k. 118-128), informacji z K. (k. 139, 218-220), odpisów wyroków (k. 168-177), informacji Prezydenta miasta O. (k. 178), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, ani prawdziwości zawartych w nich treści, albowiem dokumenty powyższe sporządzone zostały rzetelnie, prawidłowo pod względem formalnym i zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie, a tym samym nie budziły one wątpliwości i brak jest podstaw, aby kwestionować ich wartość dowodową.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. Sąd uznał, iż sprawstwo i wina oskarżonego P. K. (1) odnośnie przypisanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Z uwagi na powyższe, w ramach zarzucanego mu czynu Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 12 stycznia 2016 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził R. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że oferując na portalu internetowym (...). na aukcji o nr (...) sprzedaż dwóch telefonów

komórkowych marki X. (...) P. (...) (...) za łączną kwotę 1.700,18 zł, wprowadził go w błąd co do zamiaru wywiązania się z przedmiotowej transakcji, a po otrzymaniu żądanej kwoty na rachunek bankowy o nr (...) w A. (...), nie dostarczył zakupionych przez pokrzywdzonego telefonów, czym spowodował straty na szkodę R. Z. w łącznej kwocie 1997,10 zł, co stanowiło występki z art. 286 § 1 k.k.

Wskazać należy, iż odpowiedzialności karnej na podstawie art. 286 § 1 kk. podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu. Przepięstwo oszustwa ma charakter materialny, przy czym jego skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem własnym lub cudzym przez osobę wprowadzoną w błąd lub której błąd został przez sprawcę wyzyskany. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w zakresie strony przedmiotowej „przepięstwo oszustwa jest przepięstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przepięstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przepięstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania, zmierzającego do zrealizowania tego celu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2011r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). Sprawca musi zatem chcieć wprowadzenia innej osoby w błąd dla osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przepięstwa. Zachowanie sprawcy czynu z art. 286 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w jeden z dwóch wymienionych sposobów, tj. przez wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Rozporządzeniem będzie każdy akt powodujący zmianę w majątku osoby pokrzywdzonej, a więc zarówno akt o skutkach rzeczowych, jak i obligacyjnych. Transakcja taka musi być jednocześnie niekorzystna, co może polegać na poniesieniu rzeczywistego uszczerbku w majątku lub na przyjęciu zobowiązań majątkowych. Dla zaistnienia oszustwa musi przy tym istnieć związek przyczynowy między zachowaniem się sprawcy a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przez pokrzywdzonego. Wprowadzenie w błąd (tzw. oszustwo czynne) oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, np. co do okoliczności zawieranej transakcji. Działanie sprawcy musi się odnosić do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny (tak: E.M. Guzik-Makaruk, E. Pływaczewski, Komentarz do art. 286 § 1 k.k., LEX OMEGA). Błędem w rozumieniu znamion tego przepięstwa jest niezgodność między obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości człowieka. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę określonej decyzji rozporządzenia mieniem. Innymi słowy działanie mające na celu wywołanie błędu odnosić się musi do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny („Kodeks karny – część szczególna”, K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 2000, t. III, s. 153-154).

W realiach niniejszej sprawy kwestią niewątpliwą jest, że z punktu widzenia interesów majątkowych pokrzywdzonego R. Z. stwierdzić należy, że został on doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, albowiem poprzez zaciągnięcie pożyczki w kwocie 1.997,10 zł w celu zapłaty za zakupione telefony komórkowe, nie wiedząc faktycznie o tym, że oskarżony nie zamierza dostarczyć mu zakupionego towaru, stracił część swojego majątku w postaci środków pieniężnych, albowiem przedmiotową pożyczkę zobowiązany był spłacać. Ponadto bezdyskusyjna jest obecność zamiaru bezpośredniego popełnienia przepięstwa po stronie oskarżonego P. K. (1) . Jak zostało powyżej wskazane, oskarżony wystawił na sprzedaż telefony, które w rzeczywistości nie znajdowały się w jego władaniu. Tym samym oskarżony udzielił osobie rozporządzającej mieniem nieprawdziwych informacji, co to swego stanu posiadania i zamiaru wywiązania się z transakcji. Oskarżony miał pełną świadomość przepiępczego charakteru swojego zachowania zwłaszcza, że jak wynika z akt sprawy, dopuścił się go kilkakrotnie w krótkim okresie czasu, na rzecz większej liczby pokrzywdzonych. Oskarżony swoim bezprawnym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona występkę oszustwa z art. 286 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wyrażonymi w art. 53 k.k., mając przede wszystkim na względzie jej współmierność do stopnia winy oskarżonego oraz potrzebę osiągnięcia w stosunku do niego celów zapobiegawczych i wychowawczych kary.

Okolicznością wpływającą obciążająco na wymiar kary był rodzaj naruszonego dobra, prawnie chronionego, jakim jest mienie i prawa majątkowe osoby pokrzywdzonej przestępstwem oraz wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem. Na potępienie zasługiwał także sposób działania sprawcy, który celowo i w pełni świadomie wprowadził pokrzywdzonego w błąd co zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży, czym doprowadził do naruszenia zasady obustronnego zaufania, cechującej obrót cywilnoprawny.

Okolicznością łagodzącą było natomiast złożenie obszernych wyjaśnień, przyznanie się oskarżonego do winy i wyrażenie skruchy, a nadto deklaracja gotowości do naprawienia szkody wyrządzonej własnym postępowaniem.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym uznając, iż będzie ona adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również spełni swoje zadania w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego. Zdaniem Sądu, zarówno rodzaj kary, jak i ilość godzin pracy na cele społeczne, które oskarżony winien wykonać (łącznie 360 godzin), stanowi adekwatną reakcję prawną – karną na popełnione przez niego przestępstwo, która winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z obowiązującym porządkiem prawnym oraz skłonić oskarżonego do głębszej refleksji, wpłynąć pozytywnie na jego postawę i wzbudzić w nim respekt dla obowiązujących norm prawnych, w szczególności tych dotyczących ochrony cudzego mienia. Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, że całokształt zebranego w toku sprawy materiału dowodowego nie uzasadnia orzeczenia wobec oskarżonego kary o charakterze izolacyjnym. Faktycznie wobec oskarżonego zapadły już przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie prawomocne wyroki skazujące za umyślne przestępstwa podobne – jak wynika z aktualnej karty karnej P. K. (1) skazywany był za czyny z art. 286 § 1 k.k. – to jednak wskazać należy, iż w dacie popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem oskarżony był osobą niekaraną sędownie. W takiej sytuacji, uwzględniając warunki osobiste oskarżonego, jego postawę oraz krytyczny stosunek do popełnionego przez niego czynu, a nadto wyrażoną podczas rozprawy głównej chęć dobrowolnego poddania się karze, wymierzenie oskarżonemu kar bezwzględnej pozbawienia wolności byłoby zdaniem sądu rażąco surowe, w szczególności gdy uwzględni się okoliczność, iż podobny sposób jego działania, krótki czasookres popełnienia przypisanych mu różnymi wyrokami przestępstw umożliwiał połączenie ich i osądzenie w jednym postępowaniu karnym- co nie mogło umknąć z pola widzenia sądu orzekającego w niniejszym postępowaniu przy wymiarze kary. Ponadto, jak wynika z akt sprawy, oskarżony wykonuje kary orzeczone wobec niego w innych postępowaniach, a zatem zrozumiał swoją winę i konieczność poniesienia konsekwencji prawno-karnych swoich działań.

W związku z tym, iż w wyniku przestępstwa popełnionego przez P. K. (1) pokrzywdzony R. Z. poniósł szkodę majątkową w wysokości 1.997,10 zł, która została dotychczas naprawiona jedynie w części tj. do kwoty 1.700,18 zł, sąd stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w pozostałej części, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 296,92 zł.

Odnosnie kosztów postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 627 k.p.k. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 393,48 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 zł tytułem opłaty uznając, iż obecna sytuacja materialna oskarżonego uzasadnia przekonanie, iż uiszczenie kosztów nie będzie dla niego nazbyt uciążliwe.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.